

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

แผนพัฒนาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) จัดขึ้นโดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ที่มุ่งหวังจะพัฒนาคุณภาพคนไทย ทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อม ทางกาย ใจ สติปัญญา มีจิตสำนึก วัฒนธรรมที่งดงาม และส่คุณค่าของความเป็นไทย มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง และเป็นพลังทางสังคมในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมประเทศ โดยมีเป้าหมายมุ่งให้คนไทยได้เรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข มีภูมิคุ้มกันรู้เท่าทันเวทีโลก โดยกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ 5 ประเด็น ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์คุณภาพและมาตรฐานผู้เรียน ครู คณาจารย์ บุคลากรทางการศึกษา ผลิตและพัฒนาคุณภาพกำลังคนรองรับการพัฒนาและส่งเสริมการแข่งขันของประเทศ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีนวัตกรรม ขยายโอกาสการดำรงการศึกษาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต พัฒนาระบบการบริหารจัดการและส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ดังนั้น การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์นำไปสู่แนวทางปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องอาศัยกระบวนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานทุกระดับในกระทรวงศึกษาธิการ และสร้างความเชื่อมโยงของแผนการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการกับนโยบายของรัฐบาลเป็นสำคัญ ผู้บริหารในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการต้องให้ความสำคัญของกรอบการดำเนินงาน การพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถ ในการปฏิบัติงาน หน่วยงานส่วนกลางต้องให้การสนับสนุนด้านงบประมาณอย่างเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน เชิงแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 11 (2555-2559) ได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานไว้อย่างชัดเจน

ตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 6 มีนาคม 2551 หมวด 1 มาตรา 6 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษา ในด้านอาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี ร่วมทำการยกระดับวิชาชีพให้สูงขึ้นเพื่อสอดคล้องกับความถูกต้องของการตลาดแรงงาน ในทางความรู้ทางทฤษฎีอันเป็นมาตรการและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติ และมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะของผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพอิสระได้ ถึงแม้การจัดการอาชีวศึกษาตามมาตรา 10 การจัดการอาชีวศึกษาต้องคำนึงถึง การมีส่วนร่วมของชุมชน สังคมและสถานประกอบการ ในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา การมีระบบที่มุ่งใจในสถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรม การมีระบบพัฒนาครูและคณาจารย์ของอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี โดยมีกรอบแนวคิดการเชื่อมโยงการศึกษาเข้าสู่โลกของการทำงานเข้าด้วยกัน (พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา 2551 : 1-5)

นโยบายแนวทางการดำเนินการพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษาในรูปแบบสมาคม และเครือข่ายบุคลากรอาชีวศึกษา สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษา ได้จัดประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการในการดำเนินการพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษาในรูปแบบสมาคมชมรมและเครือข่าย เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2556 เพื่อสร้างความเข้าใจแนวทางการดำเนินการพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษาในรูปแบบสมาคมชมรมและเครือข่ายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้ประสานงานการก่อตั้งสมาคมหรือชมรม ในสถานศึกษากับผู้ประสานงานของสำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษาตามกลุ่มวิชาชีพ 5 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มวิชาชีพด้านอุตสาหกรรม 2. กลุ่มวิชาชีพด้านเกษตรกรรมและประมง 3. กลุ่มงานพัฒนาวิชาชีพด้านธุรกิจและบริการ 4. กลุ่มวิชาหมวดทักษะชีวิต 5. กลุ่มด้านสื่อและนวัตกรรมจัดการเรียนการสอนและโดยให้แต่ละกลุ่มประสานงาน รวบรวมข้อมูลและพิจารณาหลักฐานเพื่อขอรับรองการจัดตั้งสมาคมหรือชมรมและโครงการที่ขอสนับสนุนงบประมาณ

การจัดการศึกษา ด้านอาชีวศึกษาที่ผ่านมาพบว่า มีสภาพปัญหาหลายด้านได้แก่ ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน การพัฒนาครู อาจารย์ การมีบทบาท การจัดสรรงบประมาณผู้บริหารในแต่ละสถานศึกษา นอกจากนี้ผลการศึกษาวิจัย ที่เกี่ยวข้องด้านการอาชีวศึกษาได้มีผลสะท้อนถึงปัญหาการจัดการด้านอาชีวศึกษาที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งประเทศ ซึ่งสรุปประเด็นปัญหา ดังนี้ (ที่มา : ควงนภา มครานุกัษ อนาคตภาพการอาชีวศึกษาไทยในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2554-2564))

1) ด้านคุณลักษณะผู้สำเร็จการศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษามีสมรรถนะไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้และสภาพการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี ดังนั้นสถานประกอบการส่วนใหญ่ต้องนำไปฝึกอบรมก่อนเข้าปฏิบัติงานจริง นอกจากนี้กำลังคนก็ผลิตออกมาขาดคุณลักษณะทางการสื่อสารด้านภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ การใช้คอมพิวเตอร์ และสิ่งสำคัญต่อการปฏิบัติงานเป็นการวิเคราะห์งานอย่างเป็นระบบ การแก้ปัญหางาน การทำงานเป็นทีม ความรับผิดชอบในงาน ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความขยัน มีฝีมือ ตรงต่อเวลา และภาวะการเป็นผู้นำ

2) ด้านการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรการศึกษาไม่ชัดเจนว่าจะให้ผู้สำเร็จการศึกษาควรที่จะศึกษาต่อให้สูงขึ้นหรือเข้าทำงาน ประกอบกับการเรียนการสอนยังไม่สามารถสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานได้จริง

3) ด้านผู้สอน สถานศึกษาในสังกัดอาชีวศึกษาขาดแคลนครู อาจารย์ ผู้สอน ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากนโยบายการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการใช้มาตรการจูงใจให้ครูออกก่อนเกษียณ ทำให้สูญเสียอัตราครู อาจารย์ผู้สอน

4) ด้านมาตรฐานอาชีวศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ ตามลักษณะของงานหรือตามความต้องการของสถานประกอบการ

5) ด้านความร่วมมือ การมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาระหว่างสถาบันหรือสถานศึกษาและสถานประกอบการ หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องยังไม่มี ความมั่นใจเนื่องจากไม่มีประสบการณ์ การจัดการอาชีวศึกษามาก่อน นอกจากนี้ระดับปฏิบัติการยังมีการรับรู้้อย

6) ด้านการสนับสนุนของรัฐบาล รัฐมุ่งผลิตคนส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตกำลังคนระดับอุดมศึกษามากกว่าด้านอาชีวศึกษา

7) ด้านการบริหารการจัดการ กฎหมายการบริหารมีผลบังคับใช้แล้วยังไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการส่งเสริมความรู้ และมาตรการบังคับใช้ให้แก่ฝ่ายปฏิบัติอย่างไม่เป็นรูปธรรมชัดเจน ประกอบกับหน่วยงานส่วนกลางบังคับใช้กฎหมายการศึกษา เน้นการปฏิรูปโครงสร้างขององค์กรมากกว่าการปฏิรูปคุณภาพการเรียนการสอนในสถานศึกษา ส่งผลให้การปฏิรูปไม่สำเร็จ

8) ด้านค่านิยมการเรียนอาชีวศึกษา นักเรียน นักศึกษาไม่นิยมเรียนสายอาชีวศึกษา รวมไปถึงผู้ศึกษา ลาออกกลางคันจำนวนมาก ส่งผลให้ประเทศขาดแคลนแรงงานระดับกลางที่มีคุณภาพ ส่วนนักเรียนที่สำเร็จ การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ยังนิยมศึกษา ต่อในระดับอุดมศึกษา รวมทั้งปัญหาภาพพจน์ว่า นักเรียนเกเร ชอบชกต่อย ทะเลาะวิวาท รวมถึงผลการ จัดการเรียนการสอนด้อยด้านคุณภาพส่งผลให้ผู้ปกครองไม่พร้อมส่งบุตรหลานเข้าเรียน ทำให้จำนวนหรือ สัดส่วนของผู้เรียนเพิ่มขึ้นได้ยาก ผู้เรียนนิยมเรียนสายสามัญมากกว่าสายอาชีวศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา ระดับ ปวช. และ ปวส. ส่วนมากเลือกเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาปริญญาในสาขาที่ไม่ตรงกับ การเรียนในระดับ ปวช. และ ปวส.

จากการศึกษางานวิจัย การศึกษาสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ ใน สถานศึกษา สังกัดอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (บัณฑิต อมรสิน, 2554) ถึงปัญหาที่ส่งผลต่อการ เรียนการสอนสาขาดังกล่าว ทำให้ ทราบถึงปัญหาต่างๆ หลายด้าน เช่น ปัญหาครูผู้สอน ด้านการส่งเสริม คุณภาพการสอน พบว่าขาดความกระตือรือร้นในการสอน หรือใช้วิธีการสอนแบบเดิม ๆ ด้วยความเคยชินโดย ไม่มีการปรับปรุงการพัฒนา รูปแบบวิธีการสอน ทั้งนี้ เนื่องจาก ขาดการอบรมพัฒนาความรู้ มีระดับปัญหามาก ค่าเฉลี่ย=3.98 และ ขาดแรงกระตุ้นด้านขวัญและกำลังใจ มีปัญหารองลงมา ขาดการสนับสนุนด้าน งบประมาณในการจัดหาเครื่องมือ วัสดุฝึกอย่างเพียงพอ เป็นต้น

ตารางที่ 1.1 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัญหา เกี่ยวกับสภาพปัญหาการเรียนการสอน ตามความคิดเห็นของครูผู้สอน

ปัญหาด้านครูผู้สอน			
ปัญหาด้านครูผู้สอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านการส่งเสริมคุณภาพด้านการสอน			
1. ความเพียงพอของครูผู้สอน	3.27	1.09	ปานกลาง
2. ความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อการเรียนการสอน	3.37	0.98	ปานกลาง
3. ความเพียงพอของสื่อ และอุปกรณ์การสอนในห้องเรียน	3.53	1.11	มาก
4. การจัดให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัตินอกเหนือเวลาสอน	3.57	1.14	มาก
5. ความต้องการด้านการอบรมสัมมนาเพื่อเพิ่มพูนความรู้	3.98	0.91	มาก
6. มีขวัญและกำลังใจจากผู้บริหาร เพื่อเสริมแรงการปฏิบัติ หน้าที่	3.72	1.19	มาก

จากความคิดเห็นของครูผู้สอน ได้นำข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์กับข้อมูลและความคิดเห็นของกลุ่มที่ได้จากการจัดสัมมนาเชิงระดมความคิดเห็นกับกลุ่มเฉพาะด้าน (Focus Group) พบว่ามีความสอดคล้องกัน คือ ปัจจุบันสาขาวิชาเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ กำลังอยู่ในช่วงวิกฤตด้านคุณภาพและจำนวนของครูผู้สอน เนื่องจากบางคนมีอายุมากขึ้น เกษียณอายุราชการ ครูรุ่นใหม่มีความชำนาญในด้านทักษะน้อยลง และไม่มีทดแทนครูรุ่นเก่า เนื่องจากนโยบายของรัฐบาลที่ผ่านมา ไม่มีการบรรจุข้าราชการครู มาเป็นเวลานาน จึงทำให้เกิดช่องว่างระหว่างครู รุ่นเก่ากับครูรุ่นใหม่ ครูผู้สอนขาดขวัญและกำลังใจในการทำหน้าที่ ขาดความกระตือรือร้นในการพัฒนากระบวนการสอน เช่น การส่งเสริมให้ได้รับการอบรมสัมมนาเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะการสอน การสร้างและผลิตสื่อการเรียนการสอน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอน สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ และทำหน้าที่ รองประธานสมาคมชมรมครูผู้ตรวจสอบวัสดุ สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ ได้รับมอบหมายให้ เป็นผู้จัดการ โครงการพัฒนาครู ตามที่ได้รับจัดสรรงบประมาณมาให้ จากสำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรทางการอาชีวศึกษา ให้ดำเนินงานจัดทำโครงการพัฒนาครู สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งผู้วิจัย ได้ปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอน เป็นระยะเวลา 32 ปี มีความเข้าใจต่อสภาพปัญหา และสนใจ ที่จะแก้ปัญหาดังกล่าว โดยใช้การศึกษาส่วนที่เกี่ยวกับ ความจำเป็น และความต้องการ ที่สำคัญต่อการพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษา ภายใต้โครงการอบรมสัมมนา ตามนโยบายในการดำเนินการพัฒนาครูและบุคลากรอาชีวศึกษา ในรูปแบบความร่วมมือของสมาคมชมรมวิชาชีพและเครือข่ายบุคลากรอาชีวศึกษา ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะพัฒนาคุณภาพและศักยภาพ ของครูและบุคลากรอาชีวศึกษาให้ได้มาตรฐาน และยกระดับการจัดการเรียนการสอน ให้เท่าเทียมเทคโนโลยีการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน ให้สอดคล้องตามความต้องการของสถานประกอบการและตลาดแรงงาน เพื่อเข้าสู่มาตรฐานสากลตาม หมวดที่ 1 มาตรา 6 จาก พระราชบัญญัติอาชีวศึกษา และฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษาเพื่อผลิต และพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับ ช่างฝีมือ ช่างเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการเตรียมบุคลากรไว้ทดแทนการขาดแคลนครูผู้สอนในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

2.2 เพื่อประเมินผลลัพธ์ โครงการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ ระหว่างการพัฒนาและติดตามผลภายหลังการพัฒนา

2.3 เพื่อประเมินผล ความพึงพอใจของครูผู้สอน ที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 สภาพปัญหาด้านครูผู้สอน สาขาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ สภาพปัญหา โดยรวมมีค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาระดับมาก

3.2 ผู้บริหารที่มีวุฒิสาขาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ และครูผู้สอนที่เข้าร่วมการพัฒนามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมใน โครงการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ ผลการประเมินโดยรวมมีค่าเฉลี่ย ความเหมาะสมระดับ มาก

3.3 ครูผู้สอน ที่เข้าร่วมการพัฒนามีความคิดเห็นเกี่ยวกับความพึงพอใจโครงการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการโดยรวมมีค่าเฉลี่ย ความเหมาะสมระดับ มาก

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ด้านประชากร

1) ผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ที่สถานศึกษาเปิดทำการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาเทคนิคโลหะ

2) ครู-อาจารย์ ที่สอนสาขาวิชาเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ ในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

4.2.1. ตัวแปรต้น คือ การประเมินโครงการพัฒนาครูสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

4.2.2 ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ผู้บริหารที่มีวุฒิสาขาช่างเชื่อมและเทคนิคโลหะ และครูผู้สอน สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ ที่เข้าร่วมพัฒนา

4.3 ระยะเวลาในการวิจัย

ปีการศึกษา 2556 - 2558

5. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

5.1 ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีวุฒิ สาขาวิชาช่างเชื่อมและเทคนิคโลหะ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถานศึกษา ที่เปิดทำการเรียนการสอน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาเทคนิคโลหะจำนวน 20 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง

5.2 ครูผู้สอน สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ ที่เข้าร่วมพัฒนา ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 100 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

6. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6.1 เครื่องมือที่ใช้หาสภาพของปัญหาการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน ได้แก่ แบบสอบถาม แสดงความคิดเห็นของครูผู้สอนถึง สภาพปัญหาและความต้องการ ด้านการส่งเสริมคุณภาพด้านการสอน

6.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ โดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ โดยใช้รูปแบบ ซิปโมเดล (CIPP-Model) ประเมิน 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านสภาวะแวดล้อม ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต

6.3 เครื่องมือที่ใช้วัดการนำไปใช้ในการเรียนการสอน ใช้แบบสอบถาม และการระดมความคิดเห็น (Focus group) ติดตามประเมินผล 5 ด้าน ประกอบด้วยด้านเนื้อหาข้อมูล เอกสาร สื่อนำเสนอ วิทยากร ด้านสถานที่ ระยะเวลาด้านการให้บริการกรรมการ เจ้าหน้าที่ ด้านความรู้ความเข้าใจ และด้านการนำความรู้ไปใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน สาขางานเทคโนโลยีการตรวจสอบและการทดสอบงานเชื่อมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และหลักสูตรปริญญาตรีเทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

6.4 เครื่องมือที่ใช้ประเมินความพึงพอใจ ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ ของผู้เข้ารับการพัฒนา โครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

6.5 เครื่องมือทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่าความเชื่อมั่น

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

การประเมินโครงการหมายถึง การประเมินผลลัพธ์โครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ โดยการประเมิน 4 ด้านได้แก่

1) การประเมินด้านสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) หมายถึงการประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เป้าหมาย แนวทางการดำเนินโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมและสถานประกอบการ

2) การประเมินด้านปัจจัยนำเข้า (Input Evaluation) หมายถึง การประเมินทรัพยากรและความพร้อมในการดำเนินการโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

3) การประเมินด้านกระบวนการ (Process Evaluation) หมายถึง การประเมินการบริหารโครงการในการดำเนินการโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

4) การประเมินด้านผลผลิต (Product Evaluation) หมายถึงการประเมินการผลที่ได้จากโครงการในการดำเนินการโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

โครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ หมายถึง การพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะที่เข้าร่วมการพัฒนาตามโครงการที่ได้รับงบประมาณจากสำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษา

องค์กรวิชาชีพ หมายถึง สมาคม/ชมรมครูที่ได้รับการรับรองและจดทะเบียน สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะที่ได้รับการรับรอง จากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สาขาวิชาเทคนิคโลหะ หมายถึง การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างเทคนิคโลหะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะ หมายถึง การจัดการอาชีวศึกษา ประเภทอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ ที่มีวุฒิการศึกษาสาขาช่างเชื่อมโลหะเป็นหลัก ในสถานศึกษาที่เปิดทำการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง สาขาวิชาเทคนิคโลหะ

ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่การสอนรายวิชา งานเชื่อมโลหะ การทดสอบวัสดุ การตรวจสอบงานเชื่อม สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เช่น วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยการอาชีพ และวิทยาลัยสารพัดช่างที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะ

ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง บุคคลที่ให้ความรู้ ความเข้าใจในงานเชื่อม และงานทดสอบวัสดุหรืองานเชื่อมเป็นอย่างดี เป็นบุคคลภายนอก หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ตำแหน่งผู้บริหาร ครูผู้สอนในสถานศึกษาที่มีวิทยฐานะไม่ต่ำกว่าระดับชำนาญการพิเศษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

สถานประกอบการ หมายถึง สถานประกอบการภาคเอกชน ที่ทำความร่วมมือเข้าร่วมโครงการพัฒนาครูผู้สอน สาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

8.1 เป็นแนวทางในการศึกษาข้อมูล การพัฒนาการเรียนการสอน ครูผู้สอนสาขาวิชาช่างเชื่อมโลหะและเทคนิคโลหะภายใต้โครงการอบรมสัมมนาโดยใช้เครือข่ายสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ

8.2 ครูผู้สอน ได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้น จากการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีเครือข่ายร่วมกัน ขององค์กรสมาคมชมรมวิชาชีพและสถานประกอบการ เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียน และอาชีพการทำงานของผู้เรียนในอนาคตการทำงานภาคอุตสาหกรรม

8.3 เป็นแนวทางในการพัฒนาโครงการให้บรรลุวัตถุประสงค์ มีประสิทธิภาพและยั่งยืน และตอบสนองภารกิจหลัก ในการพัฒนาครูผ่านสมาคมชมรมวิชาชีพและเครือข่ายบุคลากรอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

8.4 เป็นแนวทางการตัดสินใจของผู้บริหารระดับสูง ในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนา
ครูผ่านสมาคมชมรมวิชาชีพ และเครือข่ายอาชีวศึกษา ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักพัฒนาสมรรถนะครูและ
บุคลากรอาชีวศึกษา